

ΑΤΤΟΣ ΤΡΙΤΟΣ–ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΟΗ

Άγουстіνα μοναχή

ΑΓΟΥΣΤΙΝΑ

- 690 Στὸ μοναστήρι ἐπήγαινα, σὰ μοῦ ἴπεν ἡ κερά μου,
τὸν ἀδερφό τζη νὰ πὰ βρῶ τὸ φράρο, καὶ ἀπ' τὴ βιά μου
εἰσὲ μιὰ πέτρα ἐσκόντασα τὸν πόδα μου, καὶ βγαίνει
τὸ ἀνύχι τοῦ δαχτύλου μου, καὶ ὡσὰν ἀποθαμένη
ἐπόμεινα ἀπ' τὸν πόνο μου, καὶ ἀπ' τὴν πολλὴ τρομάρα
μιὰ φοβερότρομη πολλὰ μοῦ ἴδωκε λιγωμάρα.
- 695 Κι ἐμαζωχτήκασι πολλοὶ ἀθρῶποι, καὶ ἕνας πιάνει
καὶ συνεπαίρνει με ἀπὸ κεῖ, στὸ σπίτιν του μὲ βάνει,
πὼς μὲ λυπᾶται τάχατες καὶ πὼς εἶχε βοτάνι
ὄ,τι πληγὴ καὶ ἄ βρίσκωμαι νὰ ἴχω, νὰ μοῦ τὴ γιάνη.
Σὲ μιὰ κασέλα μ' ἔβαλε ἀπάνω, καὶ σηκώνει
- 700 τὸν πόδα μου καὶ παραμπρὸς πιλώθει καὶ μουρώνει,
καὶ ὡστε νὰ πῆς «καὶ ἴντά ἴναι ἀτοῦ;» μοῦ βάνει τὸ μποτάρι,
καὶ ὁμορφογιάτρεψέ μου το μὲ τὸ πολὺ καμάρι.
Κι ἀπόκεις μοῦ παράγγειλε γλήγορα νὰ γυρίσω,
μὴν πὰ νὰ φράξη ἡ πληγὴ, νὰ ἴχω καημὸ περίσσο.
- 705 Ὡσὰν ἐπαραγλύκανα, ζιμιὸ ἀπὸ κεῖ μισεύγω,
στὸ μοναστήρι ἐδιάβηκα τὸ φράρο νὰ γυρεύγω,
καὶ οἱ φράροι ὄ,τι ὦρα μὲ ἴδασι, ὅλοι τως ξεσμηλώνου
καὶ ἀρχίζου νὰ μὲ ἀναρωτοῦ ἴντά ἴχω καὶ ποῦ ἴπνονου.
Καὶ εἶπα τως πὼς ἐπέρασε τὸ πράμα, κι ἐλογιάσα
- 710 καὶ αὐτοὶ νὰ μὲ γιατρέψουσι, καὶ ὄ,τι μποροῦ ἐκοπιάσα,
κι ἐσυμπονέσανε πολλὰ βλέποντας τὴν πικριά μου,
καὶ ὄ,τι καὶ τίβητσι καὶ αὐτοὶ δὲν ἔλειψε νὰ κάμου.

715 Πούρι σ' ὄλο τὸ ὕστερο ἠῦρηκα καὶ τὸ φράρο,
καὶ ἀκούγοντας τς ἀθιβολὲς νὰ τοῦ τσι ροζονάρω
τοῦ κῦρ Τζαβάρλα, ἐγόισε, καὶ χτάσεται, νὰ ζήσης
σὰ γέρο κάπρο στὸ πετσί νὰ τότε κοπανίση.
Μὰ ἄς ἔμπω μέσα σπíti μας, καὶ κρίνω μανισμένη
νὰ ἴναι ἡ κερά μου, ὀγιατὶ πολλὴ ὥρα μὲ ἀνιμένει.

Alfred Vincent (επιμ.), *Φώσκολος Μάρκος Αντώνιος, Φορτουνάτος*, κριτική έκδοση, σημειώσεις, γλωσσάριο [Κρητικόν Θέατρον, 2], Εταιρία Κρητικών Ιστορικών Μελετών, Ηράκλειο 1980.